

והחכמים הללו נחלקו במי ששאל את החכמים אם שרץ מטמא גם בפחות משיעור עדשה, ואחר כך הלך להטביל כלי טמא סמוך לבין השמשות.

לדעת תנא קמא – אף שלא ידע מה השיעור ששרץ מטמא, כי דבר זה אינו מפרש בתורה, ענין זה שיש לטבול קודם בין השמשות, ודאי יודע הוא, ואין למונעו מלטבול, כי אם תהא הטבילה אחר כניסת בין השמשות, ידע שלא טהר הכלי עד מחר.

ולדעת רבי שמעון שזורי – מאחר שלא ידע מה השיעור ששרץ מטמא, מן הסתם אינו יודע שאר דיני טומאה וטהרה, ואינו יודע שיש להטביל קודם בין השמשות, ולכן יש למונעו מלהטביל אז, כי יהיה סבור שמטהר בטבילה, ולא ידע שעדיין צריך הערב שמש למחר.

וכל זה בחול, אבל ביום טוב, כל כלי שאסור להטבילו ביום טוב, אסור להטבילו בין השמשות של יום טוב, כי בין השמשות הוא ספק יום טוב, וכלי זה אסור להטביל ביום טוב.

מטבילים מגב לגב וחבורה לחבורה

כבר נתבאר, שחכמים אסרו להטביל כלים טמאים ביום טוב.

אמנם, דווקא כלים טמאים ממש אסרו להטביל ביום טוב, אבל כלים טהורים, שרוצה להחמיר על עצמו ולהטבילם מטעם מסוים, מותר לו להטבילם ביום טוב.

ולכן מי שהטביל קודם יום טוב את כליו הטמאים, כדי לדרוך בהן זיתים, ונמלך לעשות בהן גת של יין^נ, ורוצה להטבילם שוב לשם כך, מאחר שבאמת הכלים טהורים, וטבילה זו חומרא בלבד, היא מותרת ביום טוב.

וכן מי שהטביל קודם יום טוב את כליו הטמאים, כדי לאכול פסחו בחבורה אחת, ואחר כך נמלך לאכול פסחו עם חבורה אחרת, ורוצה להטביל כליו שוב לשם כך, מאחר שבאמת הכלים טהורים, וטבילה זו חומרא בלבד, היא מותרת ביום טוב.

^נ כן פירש רש"י. ולכאורה יש לשאול, הלא הדריכה והגת מלאכות האסורות ביום טוב, ונמצא טורח שלא לצורך יום טוב. ומיהו אפשר שטבילה זו מותרת, כי עצמה אינה מלאכה. ויל"ע בדבר. ויל"ע למה לא פירש שהטביל כלים למלא בהם שמן, ונמלך למלא בהם יין.